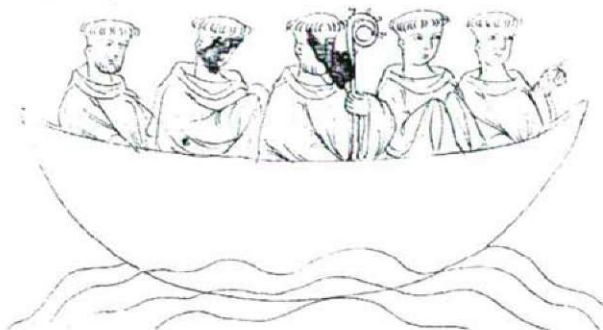

hárral ittak, mások kettővel, de voltak, akik hárommal is. Ez utóbbiak három napon és három éjen át tartó mély álomba merültek. Másokat két napra és két éjjelre győzött le az álom. A többiek csupán egy napot és egy éjszakát aludtak át. A szent atya pedig szakadatlanul imádkozott Istenhez testvéreiért, akiket a tudatlanság ekkora veszélybe sodort.

Amikor a három napra álomba merült testvérek is felébredtek, így szólt hozzájuk: „Testvéreim, meneküljünk ezen életünket fenyegető veszély elől, mielőtt még valami rosszabb történik velünk. Az Úr megadta nekünk a létfenntartásunkhoz szükséges javakat, de ti kárt tettetek velük magatokban. Menjünk a partra, és fogjunk annyi halat, amennyi előkészítve Nagycsütörtökig minden harmadnap étkészésre elegendő ételmet biztosít. Ami a vizet illeti minden testvér naponta csupán egy kupával ihat, és ugyanez áll a gyökerekre is.” Az Isten embere által elrendelt cselekedeteket végrehajtva, megrakták a bárkát, és észak irányában elhajóztak.

14.) A megalvadt tenger¹

Három nap és három éjjel múltán elállt a szél, és a tenger kezdett kásásodni – csendes, nyugodt volt minden. „Vegyétek ki az evezőket a vízből és vonjátok be a vitorlát. Hagyjuk, hogy Isten oda vezesse bárkánkat, ahová Ő akarja!” – szólt a szent atya.

¹ „Mare esse quasi coagulatum.” A megalvadt tenger vidéke néhány feltételezés szerint valahol Izland, illetve Grönland környékén keresendő; az arktikus vizek határánál, ahol a jegesedésnek indult tengerre illik a leírás. A már említett Dicuil és az izlandi sagák is beszámolnak arról, hogy ír papok (*papar*) elhajóztak egészen a befagyott tengerig.

Ilyen módon a bárka húsz teljes napon át úszott a tengeren, míg végül Isten kedvező, nyugatról keletre fúvó szelet támasztott. Ekkor ismét vitorlát bontottak, és sebesen hajóztak tova a nyílt vizekre. Az utazók csupán minden harmadnapon vettek magukhoz eleséget.

15.) Ismét a Juhok Szigetén, Jasconius hátán és a Madarak Paradicsomában

Egy nap a messzi távolban egy felhőnek tűnő szigetet pillantottak meg. Szent Brendan megkérdezte a testvéreket: „Fiaim, felismeritek-e ezt a szigetet?” „Nem, egyáltalán nem ismerős.” – felelték mindannyian. „Én megismerem.

rem. Ezen a szigeten voltunk tavaly Nagycsütörtök napján. Itt lakik a mi hűséges szolgálónk.” Ezt hallván a szerzetesek kitörő örömmel olyan gyorsan kezdtek evezni, ahogyan csak erejükből tellett. Isten embere látván esztelen-ségüket, megkoholta őket: „Gyermekeim, ne fárasszátok ki magatokat ilyen bolond módra. Vajon nem a Mindenható Isten-e bárkánk vezérlője és kormányosa? Hagyjátok hát rá a kormányzást! Ő maga vezérli utunkat saját akarata szerint.”¹

Midőn a mondott sziget közelébe értek, a már jól ismert szolgáló sietett a bárka elé, és elvezette őket ahhoz a kikötőhelyhez, ahol az előző évben is partra szálltak. Dicsőítette az Urat, a szent atyával kezdve mind a legutolsó testvérig sorban átölelte mindegyikőjük lábát, és így szólt: „Isten csodálatos

¹A középkorban gyakran előfordul, hogy Jézust és tanítványait egy tengeren hányódó hajóban ábrázolják. Egyebek között ld. A keresztény művészet lexikona. (Budapest: Corvina, 1986), 113. o.